

разпаряха съ мечоветъ и копията си. Плачове и въздишки се пронесоха по цѣлата юдейска земя. Жестокостта на подозрителния тиранинъ не по-жали дори и собствената му рожба: разказватъ, че между изкланитъ деца билъ и Иродовия синъ, който презъ това време се намиралъ при бавачката си въ Витлеемъ.

Не се измина много отъ това злодейство, и Иродъ се разболъ отъ страшна болестъ, отъ която страдаше цѣлъ животъ. Тѣлото му бѣ почнало да се разрушава още преди смъртта. Вътрешноститъ му бѣха пълни съ рани; много външни части на тѣлото бѣха изядени отъ червеи. Краката му горѣха като вжглени, дишането му бѣ тежко и мжчително. Тѣлото му издаваше такава отвратителна миризма, че не бѣше възможно никой да се приближи до него. Той се олита нѣколко пѣти да се самоубие, като искаше да се прободетъ съ ножъ, но не успѣ. Най-после умре отъ ужасна смъртъ, като приживъ бѣ изяденъ отъ червеи. Последната заповѣдъ на тоя страшенъ тиранинъ бѣ да се умъртвятъ нѣколко младежи, които гинѣха въ тъмница.

До самата смъртъ на Ирода Иосифъ и Мария живѣеха въ Египетъ. Тѣ се бѣха настанили въ една бедна кжщурка въ града Имполь, близу до Мемфисъ и сегашния Каиро. Днесъ на това мѣсто има малко селце; запазило се е и едно голѣмо фигово дърво отъ градината на оная кжщица, дето живѣеше светото семейство.

Малкиятъ Исусъ. Когато Иосифъ узна, че Иродъ е умрѣлъ, тръгна съ майката и детето обратно за Юдея и се засели въ градеца Назаретъ. Светата челядь се настани въ скромно жилище съ дърводѣлска работилница, дето шумътъ на чар-